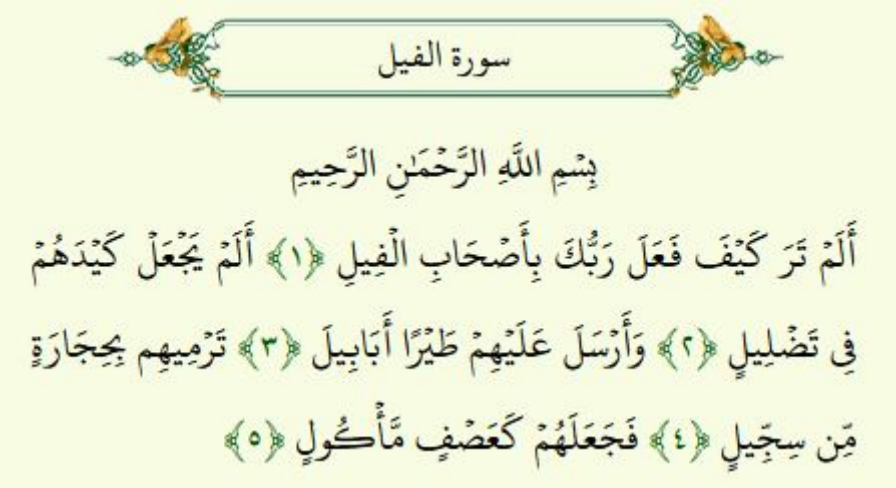

Al-Fil (Elefanten) Surah 105

Uppenbarad under Mekka-perioden

I Allahs Namn, den Barmhärtige, den Nåderike.
[105:1] HAR DU inte sett hur din Herre gick till väga mot Elefantens armé?
[105:2] Har Han inte gjort deras krigslist om intet,
[105:3] när Han sände mot dem svärm efter svärm av fåglar
[105:4] som lät stenar av sand och lera hagla över dem - Hans förutbestämda straff! -
[105:5] Och lät Han dem [ligga] som de torra stråna på ett avbetat sädesfält.

Översättning till svenska av ”I Skuggan av Koranen”

Historisk Bakgrund

Denna sūrah refererar till en välkänd händelse på Arabiska halvön som ägde rum innan den islamiska budskapets början. Händelsen visar tydligt hur Gud skyddade det heliga området, som Han ville skulle vara fokus för den sista upplysningen, vaggan för den nya tron, från vilken den skulle börja sin välsignade marsch för att utrota jāhiliyyah från alla världens hörn och etablera Guds ofelbara vägledning i dess ställe.

Olika rapporter om denna händelse berättar att efter att abessinierna hade fördrivit perserna från Jemen och etablerat sitt styre där, byggde den abessinske guvernören av Jemen, Abrahah, en överdådigt lyxig kyrka och gav den namnet av den dåvarande abessinske kejsaren. Han gjorde detta efter att han hade observerat den kärlek och entusiasm som de jemenitiska araberna - samma som de kände över hela den arabiska världen - hade för Ka`bah, den heliga moskén i Makkah. Hans syfte med att bygga kyrkan var att få araberna att överge sin tillgivenhet för moskén i Makkah och istället vända sig till hans nya lyxiga kyrka.

Men araberna vände sig inte bort från sin historiska helgedom. De trodde att de var ättlingar till Abraham och Ismael som byggde huset, vilket är namnet de ofta använde för Ka`bah. För dem var detta faktum en källa till stolthet i linje med deras tradition att hedra sina förfäder. Deras tro, även om de var fåfänga och ihåliga, var i deras ögon bättre och mer djupgående

än de tidigare uppenbarelsernas folk (dvs. judar och kristna). De såg dessa religioner som motsägelsefulla och fåfänga.

Som ett resultat beslutade Abrahah att riva ner Kabah för att uppnå sitt mål att få araberna att vända sig bort från den. Han marscherade därför i spetsen för en stor armé utrustad med elefanter. I spetsen fanns en enorm elefant som hade särskild berömmelse bland Abrahahs män. Nyheten om Abrahahs marsch och hans mål spred sig över de arabiska länderna och väckte starka känslor bland araberna om förstörelsen av deras heliga hus. En ädling från Jemens kungafamilj, kallad Dhū Nafar, försökte stoppa den abessinske guvernören genom att kalla på sitt folk och andra araber att bekämpa Abrahah och försvara huset. Några arabiska stammar gick med honom i en strid mot Abrahah som Dhū Nafar förlorade innan han togs till fånga. Senare, medan Abrahah var på väg, stoppades han av Nat'l ibn Ĥabīb al-Khathamī, som hade mobiliserat två arabiska stammar samt andra beduinvolontärer, men Abrahah vann återigen slaget och tillfångatog Nat'l. Denne Nat'l gick sedan med på att agera som en guide för Abrahah och visa honom vägen. När den abessinske guvernören närmade sig Ţā'if gick ett antal av dess ledare till honom och sa att huset han ville riva ner var i Makkah och inte i Ţā'if. De gjorde detta för att förhindra honom från att förstöra huset de hade byggt för sin idol, al-Lāt. De gav honom också en guide för att visa honom vägen till Ka`bah.

När han anlände till al-Mughammas, en dal på vägen från Ţā'if till Mekka, skickade Abrahah en av sina befälhavare till Mekka där han plundrade några tillhörigheter till Quraysh och andra araber, inklusive 200 kameler som tillhörde `Abd al-Muţţalib ibn Hāshim, Mekkas chef och profetens farfar. Quraysh, Kinānah, Hudhayl och närliggande arabiska stammar samlades sedan för att kämpa mot Abrahah, men insåg att de inte hade någon chans att vinna, så de fortsatte inte. Då skickade Abrahah en budbärare till Mekka för att träffa dess chef och meddela honom att Jemens guvernör inte kom för att kämpa mot folket i Mekka, utan bara för att riva Huset. Om de lät honom uppnå sitt mål, skulle han vara nöjd och inte orsaka ytterligare blodsutgjutelse. Abrahah beordrade också sin budbärare att ta med sig Mekkas chef om denne inte föreslog att kämpa. När budbäraren kommunicerade sin herres budskap till `Abd al-Muţţalib, sade denne: "Vid Gud, vi vill inte kämpa mot honom och vi har ingen makt att stå emot honom. Detta är Guds heliga Hus, byggt av Hans utvalda vän, Abraham. Om Han skyddar det mot Abrahah, är det för att Huset är Hans, och om Han lämnar det åt honom att förstöra, kan vi inte försvara det." `Abd al-Muţţalib gick sedan med budbäraren för att träffa Abrahah.

Ibn Ishāq berättade att `Abd al-Muţţalib var en mycket stilig, charmig och vördnadsfull person. När Abrahah såg honom kände han stor respekt för honom. Han kände att `Abd al-Muţţalib var för ädel för att sitta under hans kungliga säng, men samtidigt ville han inte att hans officerare och trupper skulle se honom höja sin gäst och sitta honom på sin egen soffa, så istället satte han sig med `Abd al-Muţţalib på mattan. Sedan beordrade Abrahah sin tolk att fråga sin gäst vad han ville. `Abd al-Muţţalib sade att han ville be kungen att ge honom tillbaka sina 200 kameler som hade blivit plundrade av hans befälhavare. Abrahah beordrade sin tolk att säga till `Abd al-Muţţalib för hans räkning: "Jag beundrade dig när jag först såg dig men när jag talade med dig blev jag besviken. Kommer du för att prata med mig om 200 plundrade kameler och glömmer Huset som är en förkroppsligande av din och dina förfäders

religion och som jag har kommit för att förstöra? Du sa inte ens ett ord för att övertala mig att skona det."

`Abd al-Muţţalib sade: "Jag är bara herre över mina kameler, men Huset har sin egen Herre som säkert kommer att skydda det." Abrahah snäste: "Det kan inte försvaras mot mig." Mekkas chef sade: "Du tar din chans!" Abrahah återlämnade hans kameler till honom. `Abd al-Muţţalib återvände till Quraysh och berättade om sitt möte med den abessinske befälhavaren. Han beordrade dem att lämna Mekka och söka skydd i de omgivande bergen. Sedan följde han med några Quraysh dignitärer till Ka`bah där han höll ringen på dess dörr i sin hand. De bad alla intensivt till Gud om Hans hjälp och skydd av Huset. `Abd al-Muţţalib sägs ha reciterat följande rader av poesi i sin bön:

Vår Herre, en varelse skyddar sin egendom, så skydda Din. Låt inte deras kors och deras makt någonsin övervinna Din makt. Om Du lämnar dem att förstöra vårt tillbedjans hus, då har Du säkert något i åtanke.

Abrahah, å andra sidan, beordrade sin armé att marschera med elefanterna för att slutföra deras uppdrag, men på ett kort avstånd från Mekka satte sig deras berömda, enorma elefant ner och vägrade gå längre. Soldaterna ansträngde sig för att övertala elefanten att gå in i staden, men deras försök var förgäves. Denna händelse är ett faktum som erkänns av profeten. När hans kamel, al-Qaşwā', satte sig ner på ett avstånd från Mekka, på dagen för Ĥudaybiyah-fredsavtalet, sade profeten till sina följeslagare som hävdade att hon hade blivit envis, att hon inte hade blivit det och att envishet inte var en del av hennes natur. "Men," tillade profeten, "hon har blivit hindrad av samma vilja som hindrade elefanten från att gå in i Mekka." På dagen för erövringen av Mekka, sade profeten: "Gud skyddade Mekka mot elefanten men Han tillät sitt sändebud och de troende att ta den under sin kontroll. Dess helighet idag är densamma som igår. Låt dem som hör detta vidarebefordra det till dem som är frånvarande här."

Då uppfylldes Guds vilja att förstöra den abessiniska armén och dess befälhavare. Han skickade grupper av fåglar för att stena angriparna med stenar av sand och lera och lämnade dem som torra och trasiga löv, som Koranen beskriver. Abrahah fick fysiska skador. Resten av hans armé bar honom tillbaka till Jemen, men hans lemmar började separera från resten av hans kropp och han började tappa det ena fingret efter det andra, tills de anlände till Sana'ā'. Enligt olika rapporter dog Abrahah efter att hans bröstkorg klövs isär.

En rationalistisk syn

Versioner av denna händelse varierar med avseende på beskrivningen av fågelflockarna, deras storlek, stenarnas beskaffenhet och sättet att påverka. Vissa konton tillägger att smittkoppor och mässling bröt ut i Mecka det året. De som är benägna att begränsa omfattningen av mirakel och obekanta fenomen, och försöker förklara alla händelser som ett resultat av driften av naturfenomen som är bekanta för oss, föredrar att förklara denna händelse som ett verkligt utbrott av smittkoppor och mässling som drabbade armén . De förklarar vidare att "fåglarna" kan ha varit flugor eller myggor som bär på bakterier. Ordet "fågel" på arabiska syftar på allt som flyger. När han förklarar denna sūrah i sin egen kommentar till denna del av Koranen, säger Imam Muĥammad `Abduh:

Den andra dagen bröt en smittkopps- och mässlingsepidemi ut bland Abrahahs soldater. `Ikrimah säger: "Det var första gången smittkoppor hade dykt upp i Arabien." Ya`qūb ibn `Utbah säger: "Det var året då mässling och smittkoppor dök upp i Arabien. Sjukdomarna hade en nästan oöverträffad effekt på deras kroppar: Deras kött började falla isär. Soldaterna och deras befälhavare var skräckslagna och sprang iväg. Abrahah blev också drabbad. Hans kött fortsatte att falla av hans kropp, finger för finger, tills hans bröst till slut bröts upp och han dog i Sana'ā'. Detta är vad olika rapporter har nämnt och vad som är logiskt acceptabelt. Denna sura visar oss att smittkoppor och mässling skapades av solida stenar, som bars och kastades på soldaterna av kolossala flockar av fåglar som hjälps på väg av vindar. Det är i linje med dessa rapporter att tro att de fåglar som nämns i suran hänvisar till en sorts fluga eller mygga som bär på bakterierna till vissa sjukdomar, och att stenarna var av torkad och giftig lera som vinden bar och som kan ha fastnade i fåglarnas ben. När denna lera vidrörde någon organism, trängde den djupt in i den och orsakade sedan komplikationer i sår och skador som upprörde hela kroppen, vilket ledde till att kött tappade av. Många typer av dessa maktlösa fåglar är i själva verket bland de mest effektiva av Guds trupper, som Han använder för att förstöra vem han vill. Den lilla organismen, som numera kallas "bakterier", är inom denna klassificering. Den samlas i stora grupper, vars antal är okänt utom för Skaparen. Det är inte nödvändigt för manifestationen av Guds makt att fåglarna är lika stora som bergstoppar, eller av en viss form eller färg, och det är inte nödvändigt för denna manifestation att vi ska veta storleken på dessa stenar och hur de fungerade. Ty Gud har trupper av alla slag: "I allt har han ett tecken som vittnar om sin enhet", som man säger. Det finns ingen kraft i universum utan att den är underställd Guds kraft. Till den tyrann, Abrahah, som ville förstöra Ka'bah, sände Gud fåglar, som bar smittkoppor och mässling. Både han och hans folk förstördes innan de gick in i Mecka. Det var en akt av nåd och en välsignelse från Gud som skänktes till grannarna till hans helgedom trots att de var avgudadyrkare. Gud ville skydda sitt hus tills han sände sin budbärare, Muhammad, för att skydda det med trons och ideologins kraft. Samtidigt var det ett straff från Gud som tillfogades hans fiender, elefantens folk, som ville förstöra huset utan rimligt skäl. Detta kan tas som en grund för att förstå denna sūrah. Inget annat kan accepteras utan logisk förklaring, även om det är autentiskt rapporterat. Gudomlig makt uppvisas mer slående när de som manifesterade sin makt genom att rekrytera elefanter, de största fyrbenta djuren, förstördes och krossades av ett litet djur, osynligt för mänskliga ögon. En klok person tycker att detta verkligen är större, mer fascinerande och mirakulöst.

Naturfenomen och Guds kraft

Detta antagande [om smittkoppor eller mässling till följd av lera infekterad med bakterier till dessa sjukdomar] som utvecklats av den väl bevandrade imamen kontrasteras med i vissa berättelser, som beskriver stenarna som kastades av fåglarna som orsakade Abessiniernas huvuden och kroppar att splittras. De talar om att stenarna borrar igenom deras kroppar och lämnar dem som rester av torra löv. För oss uppväger ingen av de två förklaringarna den andra, när det gäller att manifestera Guds makt, eller ger en bättre förklaring av händelsen. Båda är desamma med avseende på deras möjlighet och demonstrationen av Guds makt.

Huruvida de naturfenomen som är kända och bekanta för människan verkade för att förstöra människorna som Gud ville att de förstördes, eller om hans syfte uppnåddes genom något gudomligt styre och fenomen som människan inte känner till, är enligt vår uppfattning exakt detsamma. Naturens gudomliga regler är inte begränsade av gränserna för människans kunskap eller vad som är bekant för henne. Ty människan känner bara till den bråkdel som Gud lägger fram för henne, och bara det som passar hennes förståelse och tanke. Därför är så kallade mirakel en del av naturens regler, som fastställts av Gud, men de är mirakel endast när de mäts med mänsklig kunskap och erfarenhet. Därför finns det inget behov av oro eller tvivel när man står inför en övernaturlig händelse. Det finns inte heller något behov av att söka en förklaring till det, om rapporterna som nämner det är autentiska, eller det finns tillräckligt med skäl, baserat på vad som står i texterna, för att antyda att det var övernaturligt, som går utöver kända naturlagar. Att en viss händelse ska ske enligt bekanta naturlagar är inte mindre betydelsefullt eller mindre effektivt än dess följande övernaturliga lagar.

Naturliga regler som män känner till är i själva verket mirakulösa, när de mäts mot mänsklig kraft och förmåga. Soluppgången är ett mirakel, även om den inträffar varje dag, och varje barns födelse är övermänsklig trots att det sker varje minut. Om någon vill utmana detta, låt honom försöka tänka ut en förlossning! Att använda alla slags fåglar för att bära krossade stenar infekterade med bakterier och kasta dem mot den plundrande armén i samma ögonblick som den var på väg att överväldiga staden och förstöra huset, är verkligen ett stort mirakel. Att Guds vilja skulle ha förverkligats på det sättet skulle omfatta flera mirakel, som vart och ett skulle betraktas som en tydlig och spektakulär manifestation av hans makt och vilja. Om denna väg hade följts, skulle det inte ha varit mindre betydelsefullt eller mindre slående än att skicka en viss sorts fågel, bärande av obekanta sorters stenar, för att plåga människokroppar med en märklig sorts lidande vid den speciella tiden. De två åsikterna är desamma; båda är mirakulösa och övermänskliga. När det gäller evenemanget i fråga väger den åsikt som förespråkar en främmande, övernaturlig kurs mer vikt. Denna åsikt visualiserar att Gud sände grupper av obekanta fåglar som bar konstiga stenar som orsakade extraordinära lidanden för människokroppar. Att acceptera denna åsikt kräver inte att man accepterar de berättelser som beskriver fåglarna i mest fascinerande termer, liknande beskrivningar av legendariska händelser som avslöjar överdrift.

Gud hade en plan för huset: Han ville bevara det som en tillflyktsort för mänskligheten där alla finner frid, och göra det till en samlingspunkt för anhängare av den nya tron att marschera ut i säkerhet i ett fritt land, inte föremål för några yttre krafter eller till någon tyrannisk regering som kan försöka kväva det nya budskapet i sin vagga. Gud ville också göra denna händelse till en permanent läxa, tydlig för alla i alla åldrar, så mycket att han i denna sūrah påminner Quraysh, även efter att Muhammad (frid vare med honom) fått sitt budskap, om denna nåd han skänkte dem, vilket gör det till ett exempel på hur han skyddar sina helgedomar och bevarar dem. Det finns inget behov av några försök att förmedla en bekant bild till denna händelse, exceptionell som den är i huvudsak och omständigheter. Detta är desto mer så, när vi tar hänsyn till det faktum att det vi vet om smittkoppor och mässling och deras effekter på människan inte stämmer överens med vad som rapporterades om effekterna av händelsen på soldaternas och deras befälhavares kroppar. Ingen av de två sjukdomarna får människans lemmar att falla av, finger för finger och organ för organ. Inte heller orsakar någon av sjukdomarna att ens bröst klyvs. Koranens berättelse antyder mycket tydligt att detta är vad som hände:

"Så gjorde han dem som stjälkar av förtärda löv." (Vers 5)

Dessutom anger inte rapporterna om 'Ikrimah och Ya'qūb ibn 'Utbah att smittkoppor drabbade armén. Ingen av rapporterna säger något mer än att smittkoppor bröt ut det året för första gången på den arabiska halvön. Ingen av de två männen antyder att Abrahah och hans armé i synnerhet föll offer för denna epidemi. Dessutom, om bara armén drabbades av sjukdomarna medan araberna runt omkring förblev säkra – det vill säga om fåglarna var menade att bara slå armén – så är detta återigen övernaturligt. Eftersom händelsen i alla fall är övernaturlig, varför besvära oss med att begränsa den till en viss förklaring bara för att denna förklaring är baserad på vad som är bekant för oss?

Motiven för den rationalistiska skolan, där Imam Muhammad `Abduh var den ledande gestalten, att begränsa fältet av det övernaturliga och det omärkliga för våra sinnen när vi förklarar Koranen, är både begripliga och lovvärda. Denna skola försökte förklara sådana händelser inom gränserna för de kända och välbekanta naturlagarna. Den konfronterades med en vidskeplig trend som skärpte sitt grepp om massornas sinnen vid den tiden. Dessutom stod den inför en flod av legender och talmudiska berättelser som böcker som förklarar Koranen var överbelastade med, medan fascinationen för modern teknik och vetenskap å ena sidan och tvivel i religionens principer å andra sidan nådde sin zenit. Rationalistskolan försökte därför bevara religionens plats med ståndpunkten att vad den än säger är förenlig med förnuftet. Därför strävade denna skola efter att hålla religionen ren från alla kopplingar till någon form av legend och vidskepelse. Den försökte också etablera en religiös mentalitet som förstod naturlagar och insåg att de var konstanta och ofelbara, och som tillskrev alla mänskliga och universella funktioner och operationer till dessa naturlagar. Denna mentalitet är i huvudsak den koraniska mentaliteten. För Koranen hänvisar människor till naturlagar eftersom de utgör den permanenta och ofelbara regeln som organiserar individuella operationer och olika fenomen.

Men att stå emot trycket från vidskepelse å ena sidan och fascinationen för teknik å andra sidan satte sin prägel på skolan. Det blev extra försiktigt och det tenderade att göra välbekanta naturlagar till den enda grunden för de gudomliga naturlagarna. Därför visar de koraniska förklaringarna av Shaikh Muĥammad `Abduh och hans två lärjungar Shaikh Rashīd Riđā och Shaikh `Abd al-Qādir al-Maghribī tydligt en stark önskan att reducera det större antalet mirakel till endast de mer bekanta med Guds naturlagar än det övernaturliga. De förklarar några av dessa mirakel på ett sätt som skulle vara i linje med vad som kallas "rationellt", och de är överdrivet försiktiga med att acceptera det som är omärkligt för mänskliga sinnen. Med denna förståelse av miljöfaktorerna bakom ”Rationalistskolans” trend, bör det noteras att den har gått för långt i att förbise den andra sidan av det omfattande koncept som Koranen syftar till att implantera i muslimska sinnen. Detta är att Guds vilja och makt är absoluta, gränslösa och går långt bortom de universella regler och lagar som han bestämt, oavsett om de är bekanta för människan eller inte. Denna absoluthet accepterar inte det mänskliga sinnet som en slutlig domare. Den accepterar inte heller det mänskliga sinnets gränser som bindande på ett sådant sätt att endast det som kan vara acceptabelt för det mänskliga förnuftet klassificeras som troligt, och att kräva "rationella" förklaringar för allt som är oacceptabelt för det. Detta krav framförs ofta av förespråkare för denna skola. Dessutom är universums gudomliga lagar inte bara de som är bekanta för människan. Det som är bekant för människan är faktiskt bara en bråkdel av dessa lagar. Både dessa och de okända lagarna är desamma, när det gäller att manifestera den gudomliga kraftens storhet och exaktheten och precisionen i Guds planer. Ändå måste vi vara väl

garderade mot vidskepelse och samtidigt avvisa varje ogrundad legend med medveten måttlighet, så att vi varken viker efter för påverkan av särskilda miljöer eller känner oss manade av ett behov av att stå emot en gemensam tradition av en viss ålder. Det finns en säker regel för att närma sig korantexter, som kan anges här. Vi kan inte närma oss vad Koranen säger med fördomsfulla sinnen och förutfattade meningar, vare sig generellt eller i relation till ämnet för de uttalanden som studeras. Motsatsen är det korrekta sättet: vi måste närma oss Koranens uttalanden på ett sådant sätt som hjälper oss att härleda våra begrepp från dem och formulera våra idéer på grundval av dem. Vad Koranen säger är slutgiltigt som det är. För vad vi kallar "förnuft" och dess bedömning av vad Koranen berättar om händelser i universum eller historien, i vår egen värld eller i det omärkligas rike, är inte mer än nettoresultatet av vår begränsade mänskliga existens och erfarenhet. Även om det mänskliga förnuftet i grunden är en absolut kraft, inte subjekt till, eller begränsad av, individuella upplevelser eller händelser, den är trots allt begränsad till mänsklig existens. Denna existens speglar inte det absoluta, eftersom detta tillhör Gud. Koranen kommer från Gud, den Absolute. Därför är den tvingande för oss i den mening att vad den än säger är grunden för våra mycket "rationella" begrepp. Då kan ingen säga om ett visst koranuttalande: 'Det är oacceptabelt att resonera, så en logisk förklaring måste sökas för det', som förespråkare för ”Rationalistskolan” ofta säger. Detta betyder inte att vi ska acceptera vidskepelse, det betonar bara att det mänskliga förnuftet inte är avgörande för vad Koranen säger. När uttrycken i en korantext är tydliga och raka, bestämmer de hur vårt förnuft ska närma sig den texten för att formulera våra åsikter om dess ämne och andra universella fakta.

En betydelsefull händelse

Låt oss nu undersöka själva texten i suran och försöka förstå berättelsens betydelse.
"Är du inte medveten om hur din Herre handlade med elefantens folk?" (Vers 1)
Det är en fråga som uppmärksammar underverken i själva händelsen och understryker dess stora betydelse. Händelsen var så välkänd för araberna att de brukade betrakta den som en sorts början på historien. De skulle säga, 'Den här händelsen hände under elefantens år', och 'den händelsen ägde rum två år före elefantens år', eller 'Detta dateras till tio år efter elefantens år'. Det är välkänt att profeten föddes under själva elefantens år. Det fanns fortfarande människor som upplevt denna händelse när denna surah uppenbarades och det protesterade inte eftersom de själva bevittnat händelsen. Detta är kanske en av de fascinerande perfekta arrangemangen av Gudomlig vilja.

Suran relaterar då inte till araberna något de inte visste. Det är en påminnelse om en händelse som är välkänd för dem, som syftar till att uppnå något utöver det faktiska minnet av det.

Efter denna öppningsanteckning berättar suran resten av historien i form av en retorisk fråga:

" Har Han inte gjort deras krigslist om intet," (Vers 2)

Detta betyder att elefantfolkets planer var värdelösa, oförmögna att åstadkomma någonting alls. De var som någon som hade gått vilse och därmed inte kunde nå sin destination. Kanske är detta en påminnelse till Quraysh om den nåd som Gud skänkte dem när han skyddade och

bevarade huset vid en tidpunkt då de kände sig för svaga för att möta de mäktiga angriparna, elefantens folk. Sådan påminnelse var kanske avsiktligt menat att få dem att känna sin skam, när de ihärdigt förnekade Gud efter att han hade hjälpt dem ur deras svaghet. Det kan också dämpa deras inbilskhet och hårdhänthet i deras behandling av Muhammad (fvmh) och de få troende som stöttade honom. Gud förstörde de mäktiga angriparna som ville riva hans hus, som fungerar som en fristad för alla människor. Gud kan alltså förstöra de nya angriparna som försöker förfölja Hans Sändebud och undertrycka Hans budskap. S258

Koranen skildrar på ett utmärkt sätt hur angriparnas nederlag åstadkoms:

"när Han sände mot dem svärm efter svärm av fåglar, som lät stenar av sand och lera hagla över dem - Hans förutbestämda straff! - Och lät Han dem [ligga] som de torra stråna på ett avbetat sädesfält." (Vers 3-5)

Fåglarna flög i flockar. Koranen använder en persisk term, sijjīl, som betecknar "sten och lera" för att beskriva den substans med vilken fåglarna slog angriparna. De torra löven beskrivs som "uppslukade" för att beteckna att insekter eller andra djur hade ätit dem. Det är en levande bild av den fysiska splittringen av den abessinska armén när de drabbades av dessa leriga stenar. Det finns ingen anledning att gå in på sådana förklaringar som att det var en allegorisk beskrivning av deras förstörelse av smittkoppor eller mässling.

Araberna och Islam

Betydelsen av denna händelse är långtgående och lärdomarna från dess omnämnande i Koranen är många. Det antyder först att Gud inte ville att avgudadyrkarna skulle ta ansvar för att skydda hans hus, trots att de höll det i djup respekt och sökte dess säkerhet. När han ville bevara huset och gjorde det klart att han själv var dess beskyddare, lämnade han avgudadyrkarna till deras nederlag mot abessinierna. Gudomlig vilja ingrep sedan direkt för att stöta bort aggressionen och bevara Hans heliga hus. Således hade avgudadyrkarna inte en chans att hålla skyddet av huset som en "tjänst de gjorde mot Gud" eller som "en hedershandling". Om de hade gjort det, skulle de ha blivit manade av fanatiska *jāhiliyyahs* (otrognas) impulser. Denna punkt ger avsevärd vikt åt argumentet att den gudomliga viljan att förstöra angriparna åstadkoms genom övernaturliga regler.

Detta direkta ingripande från Gud för att skydda huset borde ha fått Quraysh och resten av de arabiska stammarna att anamma islam, den gudomliga religionen, när den förmedlades till dem av profeten. Visst, deras respekt och förmyndarskap av huset, och hedendomen de spred runt det, borde inte ha varit deras anledning till att förkasta islam! Guds påminnelse till dem om denna händelse är en del av den koraniska kritiken av deras ståndpunkt, som uppmärksammar deras fantastiska envishet.

Händelsen antyder också att Gud inte tillät folket från tidigare uppenbarelser, representerade i detta fall av Abrahah och hans armé, att förstöra det heliga huset eller att påtvinga sin auktoritet över det heliga landet, även när det var omgivet av avgudadyrkans orenhet. och avgudadyrkare var dess väktare. Således förblev huset fritt från alla mänskliga auktoriteter, säkert mot alla onda planer. Gud bevarade landets frihet för att den nya tron skulle utvecklas där helt fri, inte underkastad någon despots auktoritet. Gud uppenbarade denna religion som den kraft som ersätter alla andra religioner. Han ville att det skulle ta

över ledarskapet för mänskligheten. Guds vilja angående hans hus och religion fullbordades långt innan någon människa visste att profeten, som skulle förmedla det nya budskapet, föddes samma år. Vi blir lugna när vi inser denna aspekt av händelsens betydelse. Vi känner till de onda ambitionerna hos internationella imperialistiska krafter och sionismen i världen, när det gäller de heliga länderna. Vi inser att dessa krafter inte sparar några ansträngningar för att uppnå sina onda ambitioner. Men vi är inte oroliga. Ty Gud, som skyddade sitt hus mot angrepp från folket från tidigare uppenbarelser när dess väktare var avgudadyrkare, kommer att skydda det igen, om han vill, precis som han kommer att skydda Medina, Sin budbärares stad, mot de ogudaktiga avsikterna från ogärningsmän.

Dessutom hänvisar händelsen till verkligheten i den arabiska situationen vid den tiden. Araberna hade ingen roll att spela på jordens yta. De hade inte ens en egen identitet före Islam. I Jemen var de underkuvade av antingen perser eller abessinier. Om de hade någon egen regering var den under persernas skydd. I norr var Syrien föremål för bysantinskt styre som antingen var direkt eller i form av en arabisk regering under bysantinskt skydd. Endast den arabiska halvöns hjärta undgick främmande styre. Men denna plats befann sig i ett tillstånd av stamtänkande och splittring som berövade den all tyngd i världspolitiken. Stamkrigföring kunde pågå i 40 år eller längre, men varken individuellt eller som grupp räknades dessa stammar som en makt i ögonen på de mäktiga imperier som gränsade till dem. Det som hände med avseende på den abessinska aggressionen var en korrekt bedömning av dessa stammars verkliga styrka, när de ställdes inför en främmande angripare.

Under islam hade araberna, för första gången i historien, en internationell roll att spela. De hade också en mäktig stat att ta hänsyn till av världsmakter. De ägde en svepande kraft som förstörde troner, erövrade imperier och fällde falska, avvikande och okunniga ledarskap för att ta över mänsklighetens ledarskap. Men det som underlättade dessa prestationer för araberna för första gången i deras historia var att de glömde att de var araber! De glömde rasdrift och fanatism. De kom ihåg att de var Muslimer och bara Muslimer. De bar budskapet om en kraftfull och allomfattande tro, som de överlämnade till mänskligheten med barmhärtighet och medkänsla. De upprätthöll inte någon form av nationalism eller fraktionism. De var exponenter för en gudomlig idé som gav mänskligheten en gudomlig, inte jordisk, lära att tillämpas som ett sätt att leva. De lämnade sina hem för att kämpa enbart för Guds sak. De var inte efter upprättandet av ett arabiskt imperium under vilket de kunde leva i lyx och inbilskhet. Deras mål var inte att underkasta andra nationer sitt eget styre efter att ha befriat dem från bysantinernas eller persernas styre. Det var ett mål tydligt definierat av Rib`iy ibn `Āmir, muslimernas budbärare till den persiske befälhavaren, när han sa i dennes högkvarter: "Gud beordrade oss att ge oss ut för att rädda mänskligheten från dyrkan av varelser och till föra den till tillbedjan av Gud ensam, för att rädda den från trångheten i detta liv så att den kan se fram emot vidden av livet härefter, och från förtrycket av andra religioner så att det kan åtnjuta islams rättvisa.”

Då, och först då, hade araberna en identitet, en makt och ett ledarskap. Men alla dessa var ägnade åt Gud ensam. De ägde sin makt och ledarskap, så länge de följde den rätta vägen, men när de avvek och följde sina snäva nationalistiska idéer, och när de ersatte Islams fana med splittrande band, blev de underkuvade av andra nationer. Ty Gud övergav dem närhelst de övergav honom; Han försummade dem som de försummade Honom.

Vad är araberna utan islam? Vilken ideologi har de, eller kan de ge till mänskligheten om de överger islam? Vilket värde kan en nation ha utan en ideologi som den presenterar för världen? Varje nation som tog på sig mänsklighetens ledarskap under någon period av

historien utvecklade en ideologi. Nationer som inte gjorde det, som tartarerna som svepte över öster, eller berberna som krossade det romerska riket i väster, kunde inte överleva länge. De assimilerades av de nationer de erövrade. Den enda ideologi som araberna utvecklade för mänskligheten var den islamiska tron som lyfte dem till positionen som mänskligt ledarskap. Om de överger det kommer de inte längre att ha någon funktion eller roll att spela i mänsklighetens historia. Araberna bör komma ihåg detta väl om de vill leva och vara mäktiga och ta över mänsklighetens ledarskap. Det är Gud som ger oss vägledning så att vi inte går vilse.